

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 23

Uke 48 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda i Konarak, Orissa, India, 1990. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
-Tripti Ma kommer til Norge
-Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FREDSUNIVERSITETET PÅ TRON

Tripti Ma kommer til Norge

Mesteparten av tiden i India denne gangen gikk i hovedsak ut på forberedelser til at Tripti Ma kunne komme til Norge. På Shantibu hadde jeg betrodd Paramananda at jeg anså min eneboertilværelse der for over, og at jeg ikke lenger ønsket å være alene der. Jeg så for meg en liten ashram-tilværelse med flere medlemmer, kanskje tre-fire stykker, men uten at jeg hadde tenkt noe nærmere over det. Vi diskuterte fram og tilbake flere mulige kandidater blant våre venner både fra Norge og India, men det ble etter hvert klart at Paramananda helst ønsket å sende en av sine egne fra Banagram.

Til slutt foreslo Paramananda til min store overraskelse Tripti Ma. Jeg hadde aldri kunnet forestille meg at det ville være mulig. Jeg hadde stor respekt og beundring for henne og anså henne som en av hans mest utviklede disipler, som jeg visste ville være en enorm ressurs hvor som helst hun ville befinne seg. Tripti Ma og jeg var allerede gode venner, og hun var på den tiden antagelig den eneste av hans disipler, ved siden av Mihir, som hadde internasjonalt pass. Og da jeg fortalte ham at hun en gang hadde betrodd meg at hun gjerne ville besøke Norge, mente han at det avgjort måtte bli henne. Han foreslo derfor at jeg skulle snakke med henne om dette så snart vi kom til Banagram.

På den tiden var Tripti Ma travelt opptatt med å etablere en kvinne-ashram i Karimpur, helt nord i Nadia distriktet nær grensa til Bangadesh, men kom innimellom til Banagram for å diskutere ashram-anliggender med Paramananda. Jeg kunne derfor ta dette opp med henne ved et slikt besøk i Banagram. Da vi endelig møttes etter lang tids venting fra min side, sa hun først at hun var altfor opptatt i Karimpur til å kunne reise noe sted, men etter at hun diskuterte det med Paramananda, ble det likevel klart at hun skulle reise sammen med meg til Norge. Paramananda ville at hun skulle hjelpe til med arbeidet for Fredsuniversitetet.

Jeg måtte derfor legge til rette for henne med søknadsskjema, helseattest, osv., akkurat slik jeg hadde gjort for Paramananda året før, og det betydde flere måneder med arbeid og venting. Flybilletten hennes måtte også skaffes til veie ved pengeinnsamling fra venner i India. På den tiden var det fremdeles mulig for utlendinger fra den tredje verden å få ett års oppholdstillatelse i Norge bare gjennom en skriftlig invitasjon med garanti for un-

derhold, og uten at det var nødvendig med videre dokumentasjon for dette. Paramananda fikk opphold i Norge på grunnlag av denne regelen, og Tripti Ma ville bli en av de siste som kunne nyte godt av dette, for fra og med første januar 1991, trådte en helt ny utlendingslov i kraft med store «innstramminger» av alle tidligere regler.

I forbindelse med hennes oppholdstillatelse i Norge ble det to turer til ashramen i Karimpur og en reise til ambassaden i Delhi. Da jeg var i Delhi, ønsket jeg å se en kvinne som Paramananda hadde fortalt meg om, som var blitt oppfostret av bjørner i Himalaya, men som nå ble tatt hånd om av Mor Therasas nonner i et av deres sentre i Delhi. En slags «Mowgli-historie» fra det virkelige liv, noe som faktisk hender fra tid til annen i India. Paramananda hadde ved en anledning truffet denne kvinnen i dette sentret og fortalt meg den utrolige historien.

Kvinnen hadde på en eller annen måte kommet bort fra sine foreldre som veldig lita jente i Himalaya og var blitt adoptert av to bjørner, som altså hadde klart å fostre henne opp til voksen alder. Da en jeger mange år senere hadde skutt bjørnene utenfor hiet deres, hadde han til sin store forskrekkelse sett en menneskeliknende skikkelse med langt flokete hår som kom imot ham naken på alle fire, flekket tenner og brølte som en bjørn. Skrekkslagen flyktet han fra stedet, men da han kom tilbake til landsbyen sin samlet han sammen en gjeng og dro opp igjen til hulen og fikk fanget kvinnen med et stort nett. Deretter ble hun overlevert til Mor Therasas organisasjon. Hun hadde naturligvis ikke noe språk, og måtte lære seg å gå på to bein, spise med hendene, ha på seg klær, gå på toalett, leve sammen med andre mennesker og alt annet som menneskebarn lærer. I senteret i Delhi ble hun holdt i et stort bur siden hun ble ansett å utgjøre en trussel for de andre menneskene der. Hun lagde bare bjørne-lyder.

Henne ville jeg gjerne se, og den 30. august gikk jeg sammen med Tyagiji og lette hele dagen ute i gatene i Delhi etter Mor Therasas senter. Det var *lu* – hetebølger som kom inn fra ørkenen i Rajasthan – og termometeren viste 48 varmegrader i skyggen. Tørsten ble etter hvert vanvittig, og jeg sto i fare for å bli alvorlig dehydrert, så etter flere timers leting i varmen måtte jeg ha noe å drikke fort. Akkurat der og da var det ikke noe annet å oppdrive enn iskald brus fra en gateselger. Siden jeg ikke så noen andre umiddelbare muligheter, kjøpte jeg en flaske. Jeg tenkte at jeg bare skulle ta noen forsiktige slurker som jeg skulle varme opp i munnen før jeg svelget, men jeg var blitt helt desperat av tørst og klarte

ikke å porsjonere ut sakte eller kontrollere tilførselen av brusen på noen måte. Så snart væsken kom inn i munnen min, klarte jeg ikke å holde igjen – jeg måtte bare ha mer og mer, og følte at jeg ikke klarte å drikke fort nok.

På den måten helte jeg i meg hele flasken på bare sekunder, og bare Gud vet hvorfor jeg ikke straks gikk rett i bakken med hjertestopp. Jeg følte faktisk ikke noe ubehagelig akkurat da, men noen timer senere, etter at vi var tilbake i Tyagijis hjem i Brij Bihar, fikk jeg høy feber og symptomer på forkjølelse. Før vi returnerte hjem, hadde vi allerede funnet den riktige adressen, men organisasjonen og bjørne-kvinnen hadde flyttet til en helt annen del av byen, så vi ga opp videre søk og ønsket mitt om å få se denne kvinnen ble derfor ikke oppfylt.

Dagen etter reiste jeg tilbake til Kalkutta med tog i nesten tjue timer og derfra videre med tog og buss i omkring 7-8 timer til Karimpur til Tripti Ma, hele veien med høy feber, hodevondt og kvalme. I Karimpur ble jeg sengeliggende en hel uke før jeg våget å reise til min doktorvenn i Salt Lake i Kalkutta, som ved hjelp av røntgenbilder kunne konstatere kraftig lungebetennelse! Jeg ble da værende hos familien Datta i Salt Lake i over to uker og fikk behandling for dette. De første dagene fikk jeg store doser antibiotika, men dette gjorde meg så til de grader tung og slapp at jeg nesten ikke klarte å snakke.

Så etter tre dager i denne tilstanden ga jeg streng beskjed om at jeg ikke ville ha slik «meningsløs medisin» lenger.

Som vanlig ville jeg ikke bruke noen form for skolemedisin, men nå bodde jeg hos en skolemedisiner og fikk behandling fra ham, kanskje mer som en venn enn en pasient, så det var ikke så lett å avvise medisinen. Men siden jeg følte at all vitaliteten i kroppen min forsvant, syntes jeg at jeg bare måtte gjøre noe. Da Ila Ma, husets mor, så at jeg reagerte slik, tilkalte hun sin far som var homøopat, men medisinen fra ham så heller ikke ut til å hjelpe, ihvertfall ikke fort nok. Så det ble naturligvis stor bekymring i huset om min helsetilstand. Til slutt så ikke Ila Ma noen annen utvei enn i all hemmelighet å blande små doser antibiotika i maten min. Det var dette som til slutt reddet meg, og først over 20 år senere innrømte hun denne tildragelsen overfor meg!

En av dagene på denne tiden – det var den 18. oktober 1990 – da jeg ved en anledning hadde et av mine tallrike ærender i Kalkutta i forbindelse med Tripti Mas reise til Norge, så jeg til min store forundring at gatene i byen var så godt som folketomme. Det var en merkelig opplevelse i en by som ellers var overfylt av yrende liv, omtrent som i en maurtue. Hvordan det rent praktisk hadde gått til vet jeg ikke, men det var den dagen Nelson Mandela kom til byen!

Venstre: IlaMa i sitt hjem i Salt Lake i Kalkutta 17. desember 1994. Det gulv-lange håret er blitt klippet, men er fremdeles veldig langt.

*Under: Familien Datta utenfor sitt hjem i Salt Lake i 1990. Fra venstre, (avdøde) Sailen, IlaMa, Babusona og Rinku. Familien Dattas hus var alltid som et hjem for meg når jeg var i Kalkutta. Deres gjestfrihet og omsorg kjente ingen grenser. Jeg hadde med mange venner dit, både indiske og utenlandske, i årenes løp, også min egen far i 2003, og alle ble alltid tatt godt vare på!
Begge fotos: BP.*

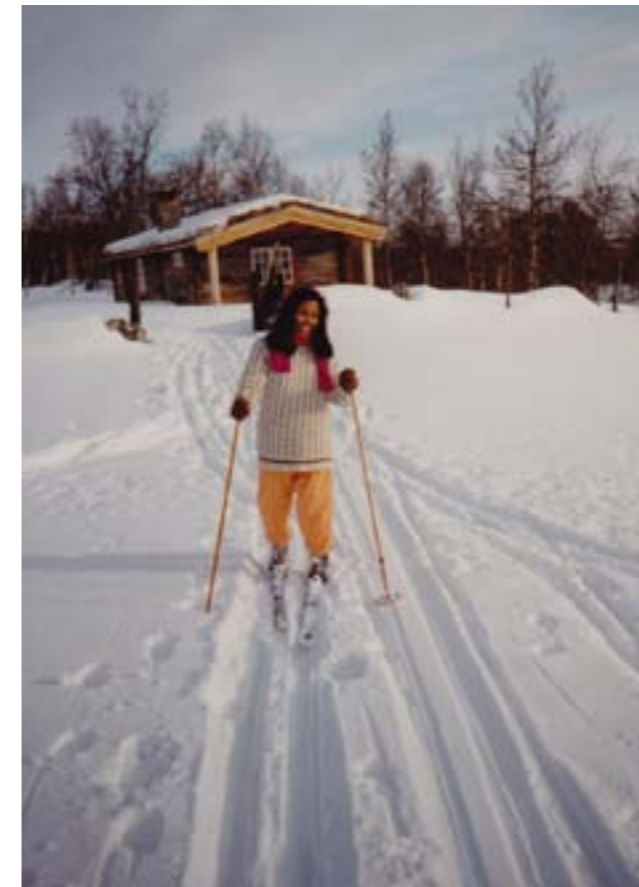

Da jeg skulle kjøpe flybilletten til Tripti Ma på Aeroflots kontor i Kalkutta, bodde jeg igjen hos familien Datta i Salt Lake. Alle pengene var blitt samlet inn over lang tid fra mange forskjellige venner og tilhengere av Paramananda. I indisk målestokk, særlig på den tiden, representerte dette en betydelig sum penger, og jeg hadde alle sedlene i min lommebok i ei typisk indisk skulderveske. Jeg var klar over den store forekomsten av lomme tyver og veskenappere i Kalkutta, så jeg var alltid veldig oppmerksom på dette når jeg beveget meg i byen og på diverse offentlige transportmidler. Fra Salt Lake tok jeg buss inn til byen til billettkontoret. Alle som har tatt buss i Kalkutta på dagtid, vet at der står man som sild i tønne og har mer enn nok med å holde seg fast under den uvørne kjøringen i den voldsomme trafikken. Jeg måtte altså stå og holde meg fast med begge hender i ei stang i taket, mens folk kom og gikk ved å åle og trenge seg fram mellom svette kropper som sto helt tett i tett sammen. Det ble derfor flere øyeblikk hvor jeg ikke kunne ha fokus på skulderveska mi.

Ved et av stoppestedene la jeg av en eller annen grunn merke til en mann idet han gikk ut av bussen. Mannen ålet seg veg i køen utenfor og kom helt opp til vinduet der jeg sto. Der sto han vendt mot meg med lukkede øyne, la håndflatene sammen i ærbødig hilsen i *pranam* og bøyde

seg dypt fremover. Og slik sto han til bussen kjørte videre. Jeg var blitt vant til at folk jeg ikke kjente, imellom kunne hilse meg på denne måten, da de av min klesdrakt ville forstå at jeg var en sadhu – en sannhetssøker. Men jeg følte likevel at det var noe spesielt med denne mannen. Først da jeg kom ut av bussen på stoppestedet hvor jeg skulle av, gikk hånden min automatisk ned i skulderveska, og der var alt borte, både penger, lommebok, pass og alt – tatt ut fra skulderveska ved å snitte en firkantet åpning med barberblad i siden.

Det var umiddelbart et stort sjokk – som om jeg ikke kunne tro det var sant – og deretter kom sinnet rettet mot denne mannen fra bussen, for jeg var ikke i tvil om at det måtte være han som var tyven. Men da jeg fikk tenkt litt mer over det hele, forsto jeg at denne mannen helt sikkert var veldig fattig, kanskje med en stor familie å forsørge, og trengte disse pengene mer enn det vi gjorde. Så jeg slo meg til ro med det, og ringte i stedet hjem til Norge til mine foreldre og fikk dem til å sende meg pengesummen gjennom bank, siden det nå hastet og det var for liten tid til en ny innsamling i India. Litt forsinket kunne jeg så endelig kjøpe flybilletten til Tripti Ma. Vi forlot India sammen på den dagen mitt indiske visum gikk ut, og ankom Oslo og Moss neste dag den 7. desember – på dagen et halvt år etter at jeg hadde ankommet India.

TriptiMa prøver ski i Hummeldalen, Os. Foto: Torleif Sund.

TriptiMa hjemme hos Torleif og Anne Siri på Os, med Sandra på fanget. Foto: Anne Siri Rodum.

TriptiMa i desember 1990 ved Shantibu i Alvdal. Det var 20 minusgrader da bildet ble tatt, men TriptiMa er bare et eneste stort smil! Foto: BP.

Paramananda hadde kommet til Norge ved høysommer på den varmeste tida av året, men Tripti Ma kom til Alvdal midtvinters i den mørkeste tida på året, med nesten 30 minusgrader og masse snø – altså rett fra subtropiske Bengal til hjertet av Vinter-Norge! Dette tok hun med et smil og tilpasset seg utrolig bra, og klagde aldri en eneste gang på kulda. Det eneste jeg kan huske i denne retningen var da vi sammen med Kari Ada dro til Rørosmart'n i februar for å prøve å selge noen håndarbeider Tripti Ma hadde laget på Shantibu for å skaffe noen penger til mat – det var vakert håndmalte postkort, kalendere og bordduker. Da var det sol og strålende vær, men også 30 minusgrader. Selv om Tripti Ma var godt kledd, ble hun som selger stående stille på sin stand ute på gata, og etter en stund så hun på meg med en blanding av forundring og forskrekkelse, og

utbrøt: «Å Bjørn, føttene mine brenner!» For første gang i sitt liv erfarte hun at sterk kulde paradoksalt nok kunne oppleves som en brennende følelse.

Så snart snøen hadde smeltet på Shantibu, var Tripti Ma snar til å finne fram hakke og spade fra skjulet, for da ville hun omvandle skogbunnen inne på tomta til blomsterhage og gressplen. Jorda var så skrinn og næringsfattig at vi hentet rik myrjord med trillebår fra forskjellige myrsøkk i skogen, og de første blomstene i hagen var også ville blomster fra skogen. Med årene har Triptimas fargerike og frodige blomsterhage i 700 meters høyde inne i skogen på Shantibu vunnet nesten berømmelse, og blitt til stor glede og beundring for alle besøkende i sommermånedene og til langt ut på høsten.

TriptiMa var ivrig til å stå på ski. Her i snøvær på Tronsvangen vinteren 1991. Begge fotos: BP.

TriptiMa i full gang med å lage hage på Shantibu rett etter teleløsningen i mai 1991. Det var bare såvidt hun klarte å svinge den store, tunge hakka over hodet, men når TriptiMa har bestemt seg for en ting, da skal det gjennomføres! Vi gjorde en stor investering det første året hennes på Shantibu, og det var anskaffelsen av ei trillebår til kr. 150. Den ble flittig brukt for å frakte myrjord og ville blomster fra skogen omkring. Inntil da hadde Shantibus uteområde bare vært en del av skogbunnen omkring, men med TriptiMa fikk den ny fasong og nytt, fargerikt innhold. Bjørn brøt løs skiferheller ved bekken utenfor og la på gressplenen fra porten og inn til inngangsdøra. Alle fotos: BP 1991.

Sommeren 1992 dyrket vi Gaurisankarvangen høyt oppe på Tronsvangen i Alvdal, på ca. 850 m, hvor Swami Sri Ananda Acharya hadde bodd fra 1917 til 1945. Jorden var rik og veksten god, men vi var avhengige av fiberduk på grunn av de lave nattetemperaturene, som enkelte ganger gikk under null. Vi dyrket et variert utvalg av grønnsaker øverst, og poteter på resten av feltet. En helt sort huggorm trivdes også der (foto: Johnny Plåt). Alt ble dyrket for hånd og det var masse arbeid – noen ganger fikk vi også hjelp fra vår gode venn Johnny Plåt. Fotos: BP.

Over: TriptiMa tok initiativet til denne vågale dyrkingen, og resultatet ble storveis: Her er noen av de ferdige produktene; hodekål, blomkål, nepe og kinakål (!). Alt ble dyrket etter økologiske prinsipper uten kunstig gjødning eller sprøytemidler. Fotos: BP.

Under: Torleif, Glenn, Kjetil Thorsen (med tibetansk syngebolle) og Bjørn studerer kart over Flattron, på Shantibu høsten 1992. Foto: TriptiMa.

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet

For meg ble dette starten på en helt ny tilværelse i Alvdal. Selv om jeg kort tid før hadde levd mange måneder sammen med Paramananda på Shantibu, ble det uvant å omstille seg for å leve tett innpå et annet menneske etter hele syv år med eneboertilværelse. Det viktigste var likevel omstillingen fra en innadventt til en utadventt livsførsel. Etter Triptimas komme ble det for fullt innrettet på utadrettet arbeid, og Shantibu ble åpnet mer opp for å kunne ta imot flere gjester. Alt dette skjedde veldig gradvis opp gjennom årene, av praktiske og økonomiske grunner, men det var dette som var linjen i det hele.

Og det største målet for det konkrete, utadrettede arbeidet, var Sri Anandas visjon for et fredsuniversitet på Tron. Da Paramananda var i Norge, ble det snakket mye om Fredsuniversitetet, og det var han som tok tak i ideen og revitaliserte den etter at den hadde ligget i dvale i mange år. Paramananda utdypet grunnprinsippene og ga praktiske retningslinjer for arkitektur, innhold og drift, og brakte hele konseptet inn i nåtiden.

Det var derfor flere av oss som ble inspirerte av Paramananda til å begynne med utarbeidelsen av et konkret prosjekt. Den første spede begynnelsen til dette startet i 1992, og fikk et godt løft da Kjetil Thorsen i Snøhetta besøkte Shantibu sammen med Glenn den 19. september det året, etter at jeg først hadde truffet ham i Oslo i begynnelsen av måneden. Han ble med opp på «Fredsplataet» (Flattron) på Tron og så tomten der Fredsuniversitetet var tenkt å skulle ligge, og ble veldig entusiastisk, spesielt da jeg forklarte for ham at bygningen var tenkt nærmest å komme opp fra grunnen: «Vi bare letter litt på torva, og så kommer det fram», sa jeg.

Etter det vet jeg at Snøhetta lagde mange tegninger etter det konseptet, lenge før vi selv hadde noen skisser til Fredsuniversitetet på Tron. Kjetil ble faktisk så begeistret at han uttalte at hvis Snøhetta ikke hadde vært så opptatt med Biblioteket i Alexandria, som de var på den tida, ville de ha ønsket å ha Fredsuniversitetet som et maskotprosjekt. Siden det ikke var mulig for ham selv å engasjere seg i vårt prosjekt, anbefalte han en arkitektkollega som var professor ved daværende NTH i Trondheim (senere NTNU), danske Knud Larsen. Kjetil hjalp oss likevel med det aller første rom-programmet, og ga generelle råd for prosjektets videre gang. Han fremholdt at selv om han ikke kunne delta aktivt, stilte han gjerne opp som rådgiver under hele prosessen.

Besøket til Kjetil ble derfor en god praktisk vitamininnspøytning, som ikke minst satte oss i kontakt med Knud Larsen. Knud tok selv kontakt først over telefon, og kom så et par dager senere med sin kone, keramikeren Kari Christensen, for første gang til Shantibu den 13. oktober 1992. Da hadde jeg nettopp laget det første utkastet til Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet, som ble endelig stiftet den 7. februar 1993. Og så var vi altså godt i gang med planleggingen av et konkret prosjekt, uten at det fantes en eneste krone å arbeide for. Alle impliserte arbeidet helt frivillig og idealistisk, uten selviske motiver, og slik har det vært hele tida siden.

Gjennom hele 1991 og 1992, og våren 1993, fortsatte jeg å drømme veldig ofte om Paramananda – som regel svært levende og sterke drømmer – hvor jeg var sammen med ham og gjerne fikk råd eller budskap, eller ny forståelse av ting som ikke hadde vært helt klare for meg tidligere. Og ellers var det en forholdsvis hyppig brevkorrespondanse mellom oss i denne tida – som oftest om utviklingen av Fredsuniversitetet og andre praktiske ting. Men noen handlet også om *sadhana*, slik som det aller første brevet jeg mottok fra ham etter at jeg kom tilbake fra det siste besøket i India, og en helt ny tilværelse utfoldet seg på Shantibu. Paramananda var da i Nandyal i Syd-India, og brevet fra ham er datert 30. januar 1991:

Min kjære Atman, Bjørn.

Jeg har mottatt ditt brev hvor du har informert meg om hvordan du har det. Jeg håper du har det bra fysisk og åndelig, og at du gjør *sadhana* regelmessig og upåklagelig.

Kjære Bjørn, ikke tillat bekymringer å komme inn i ditt sinn. Gjør slik jeg har sagt til deg tidligere. Det er ingenting å bekymre seg for. Tre ting er nødvendig for *sadhana*: Samvittighet, oppriktighet og tålmodighet. Så bli aldri skuffet. Alt vil bli bra til slutt. Bekymre deg ikke.

Hvordan er det med Tripti Ma? Jeg skriver til henne separat. Si til henne at det ikke er noe å bekymre seg for. Hvordan er det med dine foreldre? Håper det er bra med alle ...

Og igjen et brev hvor han gir råd for min arbeidsmåte, datert Banagram 20. oktober 1991:

... Arbeid for folks velferd uten heftelser eller tilknytning, og la folk tenke at du er der for dem. De vil føle at du har sympati for dem, og denne sympatien som du gir dem, vil inspirere dem, og du vil bli vel-signet. La meg få vite hvordan det er med Tripti Ma. Overbring mine velsignelser til henne.

Med uendelig kjærlighet,

Din hengivne Swami Paramananda.

I et brev fra Banagram datert 23. august 1992 la han ved et dikt uten tittel eller kommentar, men det er helt tydelig et dikt som han enten har skrevet på Shantibu, eller som er inspirert av hans opphold her. Hvis det er skrevet på Shantibu, er det ett av få som ikke ble lagt sammen med hans manuskript, og således overlevde den fatale flyturen via Moskva til India. Her er det i sin helhet:

Dagene svinner hen i ensomhet
Lik fallende barnåler fra furutrær
Tause krusninger svulmer på søvnige Glomma
Flytende høyt på lydløs flom
Man kan seile med største letthet
Gjennom en lang livsreise
Gli avgårde på tidevannets krefter
Stille strømmer anstifter intet oppstyr i livet
Selv stillheten har sine egne lyder
Livet forhøyes i ensomhet
Ta enslighetens ensomme sti
I nærhet til alle dine tanker
Man kan flyte avsted med bølgene
I en vrimmel av mennesker
Trossende hjertets stille flo
Hemmelige elver av skjønnhet
Flyter skjult i den enslige
Dundrende gjennom min kropps lunder
La oss ta en dukkert i fortrolig intimitet
La livet bade i skjønnhet
La verden bade i skjønnhet *

Det var tydelig at han mintes Alvdal og det regenererende oppholdet han hadde der over lang tid med virkelig god hvile, for i mange av sine brev til meg på den tida beskriver han hvor utrolig travelt han alltid har det i India og at han aldri får noe hvile. Det hendte også at Paramananda ringte meg imellom fra India, som regel i forbindelse med at han hadde reist til forskjellige steder utenfor Banagram. En slik gang var 23. oktober 1992 da han ringte fra et sykehus i Kalkutta for å fortelle meg at hans mor var innlagt for å operere bort en stor cyste fra underlivet. I et brev helt på nyåret neste år skrev han at hans mor nå var hjemme igjen og helt i orden. Fra andre venner i India hørte jeg mange år senere om denne hendelsen: Til doktorernes store undring hadde cysten bare forsvunnet mens hun lå på sykehuset, og operasjon ble ikke nødvendig. Paramananda hadde fortalt andre som var til stede den gangen at det skyldtes velsignelse fra den Guddommelige Mor.

*TriptiMa maler julekort på Shantibu
før julen 1990.
Foto: BP.*

FOTNOTER

* Fritt oversatt fra engelsk av forfatteren.

ORDLISTE (forenklet)

atman – Selvet, hvor Værens enhet hviler, innbefattet mennesket, naturen og Gud.

lu – 'hetebølge'; en sterk, varm og tørr ettermiddagsvind om sommeren som er et velkjent fenomen i India når varmen er på sitt høyeste og blir betraktet som farlig for helsen.

Mihir – en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, med sannyasinavnet **Swami Prajñananda**.

pranam – respektfull hilsen, som finnes i flere former og variasjoner.

sadhana – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

Tripti Ma – en av de nærmeste kvinnelige disiplene til Paramananda, født 1. juli 1950, med sannyasini-navnet **Samhita Prana**.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.